

lig have Lighed med Sygdomstilfælde. Mindretallet har været enig om at foreslaa 12 Uger som et passende Tidsrum. Hvad i øvrigt de andre Endringsforslag angaar, skal jeg bemærke, at i § 8 staar der, at Medlemmerne af Udvalget ikke erholde noget Honorar, men at deres Befordringsgodtgørelse og Diæter fastsættes af Indenrigsministeren. Nu har et Flertal ment, at det var bedre at sætte en bestemt Sum, nemlig 1 Kr. 33 Øre pr. Løbende Mil og 6 Kr. daglig. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det var ret heldigt, om man kunde faa meget dygtige Folk til disse Poster, og at det vilde være ret heldigt, om man kunde indrette det saaledes, at man ikke behøvede at frygte for, at de strafs, naar de ikke behøvede at være det, gaa deres Vej — efter Lovforslaget skulle de fungere i 5 Aar — saa de efter den Tid kunne undslaa sig derfor. Jeg mener derfor, at det vilde være rigtig at overlade det til Indenrigsministeren efter de forskellige Forhold i de forskellige Egne at bestemme Befordringsgodtgørelsen. Omkostningerne ved Befordringen ere nemlig forskellige for de forskellige Menneſter i enhver Kommune og ethvert Amt, idet de Folk, som selv have Befordring, godt kunne nøjes med at faa 1 Kr. 33 Øre; men de, der ingen Befordring have og skulle leje en saadan, kunne ikke nøjes dermed. Hvorfor saa ikke indrette det saaledes, at de Mænd, der skulle have med denne Sag at gøre, virkelig med nogenlunde Lyst gaa dertil, saa at de i alt Fald ere visse paa, at de uden at udsætte sig for Tab kunne indlade sig paa disse Forretninger. Jeg vil derfor henstille, at dette Forslag ikke vedtages. Det næste Endringsforslag, jeg vilde omtale, er stillet til § 9. Der staar i Lovudkastet, at Hjælpen kan hæves maanedvis paa Postkontorerne mod Afgivelse af en Kvittering. Derimod ønsker Flertallet, at de skulle hente Blanketter hos Kommunalbestyrelsen, og at de skulle indsende disse Blanketter hver Maaned til Anstalten i Kjøbenhavn; Kvitteringen bliver tilfattet Anstaltens Bestyrer, som derpaa sender Pengene gennem Postbureauet. Men det forekommer mig, at ved denne Sag maa man tage Hensyn til, hvad der er det bekvemteste for Arbejderne; og det er da egentlig, synes jeg, bekvemmere og ogsaa billigere for Arbejderen at gaa hen paa Posthuset og faa Pengene der, end at han hver Maaned skal indsende en Kvittering til Anstalten; thi da han skal forsyne den med Frimærke, koster det ham 8 Øre hver Gang. Det forekommer mig, at den Vej, Lovudkastet anviser, er billigere og lettere for Arbejderen, og derfor foreslaar jeg, at det har sit Forblivende ved det, der er bestemt i Lovudkastet.

Endelig er der en Bagatel at omtale i § 13; der er stillet det Endringsforslag: „Efter Udløbet af det ellefte Aar blive de aarlige Renter af Fonden for hver Afdeling at anvende til Dækning af de aarlige Understøttelsesomkostninger“. Der finder jeg ogsaa, at det er heldigere, som det staar i Lovudkastet, at Indenrigsministeren kan bestemme, om de skulle anvendes dertil eller ikke, idet der jo er en Mulighed for, at Midlerne ikke ere tilstrækkelige; saa var det en meget god Ting, at disse Renter af Fonden tillige kunde anvendes dertil. Det er i øvrigt en meget lille Sag, som ikke har stor Betydning, men jeg vil dog fremhæve den. For øvrigt er jeg og og det Mindretal, jeg repræsenterer her, ganske enige med Flertallet, og jeg kan ganske henholde mig til, hvad der er bemærket fra den Side.

Berg: Da denne Sag var til første Behandling, blev jeg meget forundret over at høre af et æret Medlem her i Salen — jeg sigter til det ærede Medlem fra Møen (Bøjssén) — at han første Gang, Tinget havde med den Sag at gøre, kunde meddele os, at dette Forslag var gennem en indgaaende Forhandling i det andet Ting lagt saaledes til Rette, at der maatte være Overensstemmelse mellem begge Ting. Jeg har levet i den Tro, at Landstingets Behandling af denne Sag i Grunden var en Slags 1ste Behandling ogsaa for Landstingets Vedkommende, idet jeg, naar man gaar Udtalelserne efter, ikke skønner rettere end, at de vægtigste gaa ud paa, at i Virkeligheden er det Grundlag, hvorpaa denne Sag er bygget, uheldigt, og at det var al Overvejelse værd at komme ind paa noget helt nyt. Da nu imidlertid det ærede Medlem under de nuværende politiske Forhold her i Salen udtalte sig saaledes, tænkte jeg mig: Skulde det virkelig være Tilfældet, at ogsaa denne Sag var inde under den saakaldte Arbejdsplan og var forudbestemt og bestilt for os i den Skikkelse, den skulde have, endnu inden Folketinget sit den til Overvejelse? Jeg søgte da dels efter Udtalelser i det andet Ting og dels efter Ministerens Stilling og betegnende Udtalelser fra ham, og efter dem at skønne kunde jeg ikke forstaa det saaledes, at det ærede Medlem fra Møen havde Indenrigsministeren med sig til fuldstændig Fastholdelse af det Grundlag, hvorpaa hans Forslag er bygget. Indenrigsministeren har nemlig udtalt i det andet Ting i forrige Samling, at han meget godt kan „forstaa, at der kan og maa optaa Tvivl, om den Vej, man er gaaet ved dette Lovforslag, er den rigtige. Det vil være i høj Grad